

Ольга Сергієнко

В ОБІЙМАХ УКРАЇНИ

Україна

Боязко ступаю у ранковій тиші,
По росі лишаю босоногий слід.
Ледве кущ калини вітами колише,
Жайвір срібним дзвоном підхопивсь в політ.

Золотиста нива розправляє колос,
Сонна річка вкрилась легким туманцем.
Соловейко пробує свій непевний голос,
А на сході небо грає рум'янцем.

Я боюсь торкнутись до цієї тиші,
Бо такої казки в світі більш не знать.
Я молюсь за неї і признаюсь лише:
Цю красу чудову Україна звать.

Просить, волає Земля:
- Люди, мене захистіть!
Родючі пшеничні поля
В пустелю не оберніть!
 Дайте ще жити лісам -
 Зеленим легеням планети.
 Поліським болотам, річкам,
 Карпатським джерелам і нетрям.

Від імені всіх, хто пливе,
Стрибає, літає, плазує.
Живе у степах, у лісах
Чи співом з небес нас чарує:
 Людино! Будь мудрою! Знай,
 Що ти – теж частинка природи.
 Ти зовсім не Бог і навіть не Цар,
 Живи у гармонії й згоді.

Живи, щоб любити! Люби, щоби жити!
Майбутнє планети належить тобі.
У чистому світі ми хочем творити.
У щасті зростати, а не в журбі.

Моя земля

Ви бачили, як вранішня тремтить роса?
Як виграє на сонці самоцвітами?
Як п'ють її ліси, гаї, поля,
Як веселково грається із квітами?
Ранкова тиша і п'янка роса...
Ласкаві промені її так скоро вип'ють!
Моя земля – незвідана краса!
Люблю тебе, до тебе серцем лину.

Моя мова

Мово, барвиста моя, кольорова!
Поети тебе солов'їною звать.
Мамина пісня звучить колискова,
І Кобзареві в ній думи живуть.
Вона величає, голубить, кохає,
А може відважною й мужньою быть.
Слова, як перлини, в душі оживають,
До мрій і на подвиги нас піднімуть.
У полі, на ниві, в потоці бурхливім,
У битвах суворих і в радості мить,
У стоголоссі, в пшеничнім колоссі -
Скрізь моя мова українська звучить!

На моїй землі іде війна

На моїй землі іде війна,
Вкриті ранами поля Донбасу.
У окопах спить моя рідня,
Бойові пости міняють час від часу.
А підступний ворог не дріма,
Намагаючись війну нам нав'язати.
Він забув, що в нього є дитя,
І його чекає вдома мати.
Там, де колосилися хліба,
Шахтарі вугілля добували.
Зрита мінами й осколками земля,
Скільки горя й сліз вона зазнала.
Вірю, що закінчатся бої,
Оживуть міста донецькі, села.

Повернуться люди до своїх осель,
І щасливо заживуть в оселях.
Весно, весно, весняночко!
Чарівнице-паняночко!
Ти сховалась у гайку
Ще й в небесному вінку.
Ластів'ята-маленята,
Лелеченьки, журавлята
Закружляли у таночку
Понад полем, у лісочку.
Пахне талою водою,
Травицею молодою,
Луговими квітами,
Бережками вмитими.
Лине музика пташина:
Лебедина, журавлина.
Хоровод весна веде,
Добру звістку нам несе.
- Зустрічайте мене, люди!
Тут і там вам тепло буде.
Хай у ваше серце щире
Сіє доля зерна миру!

Рижик

Рижий котик – Риженятко,
Спить на ліжку, як дитятко.
Догори закинув лапки,
Відгорнув набік хвоста.
Муркотливо-нявкотлива
В нього пісенька проста.
І в кімнаті так приємно,
З ним уроки вчить мені
Я вивчаю теорему - він наспівує пісні.

Грайливий вітер

Грайливий вітер залетів у сад.
Торкнувся яблуні листочка, груші,
Розправив крильця, полетів назад
До моря, щоб дістатись з суші.
Він так старався, так летів,

Дзвенів, шумів, із листям грався,
Що навіть сосни затряслись
Коли до лісу він домчався.

Грайливий вітер з нами грав,
Сміявся, футболив листя всюди...
Він сонцю поцілунки слав,
І зігрівав земельці груди.

Тихий літній вечір
Землю обіймає,
Димчастим туманцем
Кутає сади.
І цвіркун невтомний
Соло починає –
Скрипочка у нього
Грає хоч куди!
Зорі, що навшпиньки
Стали десь у небі,
Слухають, підморгують
Цвіркуну у такт.
Все навкруг затихло
І снуються мрії
Про моє майбутнє
Й про людське життя.